

רע"פ 5434/17 - נ ד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5434/17 - ב'

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

נ ד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז - לוד, מיום 11.06.2017, בע"פ 644-09-16 ובע"פ 5471-04-16 ובע"פ 5471-04-16, שניתן על ידי כב' השופטים: י' שפסר - סג"נ; ז' בוסתן; ש' בורנשטין

בשם המבקש:

עו"ד אביעד לנצ'נר; עו"ד ירון גיגי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז - לוד, בע"פ 644-09-16 ובע"פ 5471-04-16 (כב' השופטים: י' שפסר - סג"נ; ז' בוסתן; ש' בורנשטין), מיום 11.06.2017. בגדרו של פסק הדין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דין מקורית ומשלימה וכן על גזר הדין, שניתנו על ידי בית משפט השלום ברחובות (כב' השופט מ' מזרחי), בת"פ 17748-03-15.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות הערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. בהחלטתי מיום 05.07.2017, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשה לרשות הערעור.

עמוד 1

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום ברחובות. כתב האישום מייחס למבקש, בגדרי שבעה אישומים, את ביצוע העבירות הבאות: תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (6 עבירות); תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; ואימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (2 עבירות).

4. בכתב האישום נמסר, כי במועדים הרלוונטיים היו המבקש ורעות גיטה דמוך (להלן: המתלוננת) בני זוג נשואים.

מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 25.02.2015 שעה 23:00, שכבה המתלוננת, שהייתה בחודש התשיעי להריונה, במיטתה עם בנה בן השנתיים. באותה עת, נכנס המבקש לחדר ומשך את המתלוננת מקרסול רגלה, כדי שתקום לסדר ולנקות את ביתם. לאחר שהמתלוננת קמה מן המיטה, קילל אותה המבקש, צעק עליה, ואף איים עליה, באומרו "את הולכת לסבול עכשיו"; "אני אפגע בך"; "את הולכת לסבול עד שתירקי דם"; "רק המוות יפריד בינינו"; ו"להרביץ לך אני לא ארביץ לך, את לא שווה את זה". בהמשך למתואר, חשה המתלוננת בסחרחורת, וכאשר ניסתה להתיישב כדי לנוח, המבקש משך את הכיסא מתחתיה, ולא איפשר לה לשבת. לאחר זאת, התיישבה המתלוננת על הספה, ואילו המבקש הקים אותה בניגוד לרצונה, תוך שהוא מושך בידה. כאשר המתלוננת ציינה בפניו, כי היא אינה חשה בטוב וצריכה לשבת לנוח, ענה לה המבקש, כי "זה לא מעניין אותי, שהיא חייבת לנקות ורק לאחר מכן תוכל לשכב". בהמשך, איים המבקש על המתלוננת באומרו: "אני אבזה אותך ואשפיל אותך ואת תראי איזה חיים יהיו לך בגלל שלא הקשבת למה שבעלך אומר"; וכן, הוסיף:

"אני לא סולח לך [למתלוננת] עד שאת לא יורדת על ארבע ומבקשת סליחה שהיית חוצפנית ולא הלכת ללימודים וליועצת לימודים וגם אז את תסבלי אבל עדיף לך לבקש סליחה כי אז תסבלי פחות, גם ככה את מחוקה אצלי ואם תבקשי סליחה תפחיתי את הסבל שלך, את תראי מרורים ממני ותקיא דם עד שאני אראה תעודה של לימודים ותתחילי לעבוד".

לאחר זאת, משך המבקש בתנוך אוזנה של המתלוננת בחוזקה והסיר את כיסוי ראשה מעליה.

מעובדות האישום השביעי עולה, כי שלושה חודשים עובר ליום 26.02.2015, במועד שאינו ידוע במדויק למשיבה, שאלה המתלוננת את המבקש בדבר השעה בה הוא נתן תרופה לבנם החולה. בתגובה לשאלתה, ענה המבקש כי אין צורך ליתן לבן תרופה, דחף אותה אל מחוץ לחדר, ואיים אליה כי "אם תכנס ירביץ לה חזק יותר".

בנוסף, יוחסו למבקש, במסגרת כתב האישום, מספר אישומים אחרים מהם זוכה, ואינם מעניינו של הליך זה.

5. ביום 02.03.2016, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, באישומים הראשון והשביעי. בית משפט השלום זיכה את המבקש, מחמת הספק, מביצוע העבירות אשר יוחסו לו במסגרת האישומים השני עד השישי בכתב האישום. בית משפט השלום קבע, כי "המתלוננת מסרה עדות אמינה ומהימנה, אולם נוכח שאר הראיות החיצוניות

שהוגשו ונשמעו, המסקנה היא שלא הוצגו ראיות חיצוניות בעלות משקל התומכות בדברים שהעידה אודות האישומים השני עד השישי". אשר לאישום הראשון, קבע בית משפט השלום, כי "עדויות של הרב רובין מחלישה את עדות המתלוננת, ככל שהיא נוגעת להצגת היומן (ת/2); תגובתו כלפי הרישום; אזהרת המבקש; והצגת הטענות בדבר אלימות על ידי המתלוננת". יחד עם זאת, נקבע כי עדויות של הרב רובין מחזקות את גרסתה של המתלוננת בנוגע לעצם ההתרחשות הנוגעת לאישום הראשון, ומאשרת כי היא חוותה "חיי סבל". עוד בהקשר זה, קבע בית משפט השלום כי באמרתיו במשטרה (ת/4 ו-ת/5), מסר המבקש דברים המחזקים את תלונתה של המתלוננת, והם בבחינת "ראשית הודאה", ככל שהיא נוגעת לאישום הראשון. בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי המבקש תיאר את ההתרחשות הנוגעת לאישום הראשון, באמרות שונות שנמסרו מטעמו, באופן המתיישב עם עדות המתלוננת בנושא. אשר לאישום השביעי, קבע בית משפט השלום כי האירוע המתואר מוצא את ביטויו בעדותה של עדת התביעה רווית זר, ובתרשומת שערכה מפי המתלוננת (ת/1), דברים המהווים חיזוק לעדותה של המתלוננת. עוד קבע בית משפט השלום, כי "בתיק נפלו מחדלי חקירה שאין להקל בהם ראש, שיתכן והיו שופכים אור לקראת חקר האמת, אך הם אינם מטים את הכף באופן מוחלט המוביל לדחיית כל עדות המתלוננת". לבסוף, הבהיר בית משפט השלום, כי ביחס ליתר האישומים בכתב האישום, נותר ספק אשר אינו נובע מעדותה של המתלוננת, אלא מן הצורך, בנסיבות תיק זה, לקבל ראיות חיצוניות תומכות ומחזקות. בית משפט השלום ציין, כי הדבר אינו נדרש, אמנם, באופן פורמלי לפי דיני הראיות, ואולם לנוכח נסיבותיו הקשות של תיק זה יש להחיל קנה מידה ראייתי מחמיר יותר מן המקובל במקרים דומים.

6. ביום 10.03.2016, נגזר דינו של המבקש בבית משפט השלום. בבואו לקבוע את מתחם הענישה, עמד בית משפט השלום על הערכים החברתיים שנפגעו ממעשיו של המבקש, ובהם: "הגנה על שלמות גופם של בני זוג, כבודם, שלווה חיהם בתוך הקן המשפחתי, בבחינת ביתם מבצרם, נוכח פסיקת בתי המשפט השונים המלמדת על מגמת החמרה ברורה בענישה". בהמשך, התייחס בית משפט השלום לחומרתן של עבירות האלימות במשפחה, בדגש על קו הענישה המחמיר, אשר הותווה על ידי בית המשפט העליון, בעבירות מסוג זה. לאור האמור, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש, על רקע נסיבותיו של תיק זה, ובהינתן המעשים בהם הורשע המבקש, ינוע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד "רכיבי ענישה נוספים".

לצורך קביעת עונשו של המבקש בגדרו של מתחם הענישה, ראה בית משפט השלום כשיקולים לחובתו של המבקש את חומרת המעשים שבוצעו על ידו; את העובדה כי "הנאשם [המבקש], אשר היה אמור לשמש כמגנה של המתלוננת, הפך להיות אויבה, בתוך ביתה, מבצרה"; את התנהגותו של המבקש "נטולת הרחמים" כלפי המתלוננת; את העובדה כי המבקש תקף את המתלוננת בהיותה בחודש התשיעי להריונה; ואת נסיבות חיה הקשות של המתלוננת. בהמשך, התייחס בית משפט השלום לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, בקובעו כי "קיים עניין מרכזי בהרתעת הנאשם [המבקש], אשר מחזיק בעמדות נוקשות בכל הקשור למעמדה ותפקידה של האישה בתוך הקן המשפחתי ובכל הקשור לזכותו להכותר"; וכי "יש רלוונטיות לשיקול, שלפיו מדובר במעשי אלימות בתוך העדה החרדית, כאשר המתלוננת נדרשת לחצות את ה'סמבטיון' עד שהיא מגיעה אל המשטרה להגיש את תלונתה". עוד נתן בית משפט השלום את דעתו לעובדה כי המבקש לא הביע חרטה ולא נטל אחריות על מעשיו; ולכך כי לא מתקיים בעניינו של המבקש "כל כיוון שיקומי או טיפולי, שכן חלק מן השיקול השיקומי הינו תלוי הודאה וחרטה". בהמשך, התייחס בית משפט השלום לאופן שבו ניהל המבקש את הגנתו, בציינו כי דרך החקירה של המבקש אילצה את המתלוננת לשחזר את מסכת חיה הקשה ולענות על שאלות חודרניות, הנוגעות לצנעת הפרט. בית משפט השלום ראה כשיקולים לקולה את היותו של המבקש נעדר כל עבר פלילי; את העובדה שהמבקש שהה במשך כשנה בתנאים מגבילים; כי אין מדובר בעבירות מתוכננות, וכי לא נעשה שימוש בכלי נשק; את העובדה שהמבקש עובד לפרנסתו; וכי קיימות חוות דעת חיוביות בעניינו. לאחר כל אלה, נקבע כי "הכף נוטה לענישה מחמירה, כראוי למעשיו של הנאשם [המבקש], אשר תדגיש את האלמנטים החמורים שציינתי לעיל". לאור האמור, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 10 חודשי

מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש אחת העבירות בהן הורשע, למשך 3 שנים; קנס כספי בסך 5,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתם; ופיצוי כספי למתלוננת בסך 10,000 ₪.

7. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב הן על הרשעתו בדיון והן על חומרת עונשו. עובר לשמיעת הערעור, ביקש המבקש להגיש כראיה נוספת חוות דעת שנערכה על ידי ד"ר נעמי כהן (להלן: חוות הדעת), אשר הוגשה לבית המשפט לענייני משפחה במסגרת הליך לקביעת "מסוגלות הורית" של המבקש והמתלוננת. ביום 26.06.2016, קיבל בית משפט המחוזי את חוות הדעת כראיה נוספת, בהסכמת הצדדים, והורה על החזרת התיק לבית משפט השלום, על מנת שיבחן את השלכותיה של ראיה זו על תוצאות ההליך בעניינו של המבקש. ביום 27.07.2016, שמע בית משפט השלום את עדותה של ד"ר נעמי כהן, וקבע כי "אין בחוות הדעת ובעדות, להעלות או להוריד, אין בה כל ראיה בעלת ממש שבכוחה לטעת ספק סביר, כנדרש בפלילים, ההופך את הכרעת הדין והמוביל לזיכוי הנאשם [המבקש]" (להלן: הכרעת הדין המשלימה). בית משפט השלום פירט את הנימוקים אשר הובילו אותו למסקנה זו, ובהם: כי חוות הדעת אינה יכולה להתייחס לשאלה האם אירועי האלימות התרחשו בפועל, אם לא; כי ד"ר נעמי כהן, כעניין שבשיטה, אינה מבצעת חקירות ואינה אוספת חומרי חקירה, אלא שהיא "ניזונה אך ורק מכף ידם של הצדדים - את אשר יחפצו יציגו בפניה - את שלא יחפצו לא יציגו"; כי ד"ר נעמי כהן הגיעה למסקנותיה בהתבסס על התנהגות רגעית של המתלוננת, אשר ניתנת להסברים שונים, ומבלי שביררה את הסיבה להתנהגותה זו של המתלוננת עד תום; ולבסוף, כי ד"ר נעמי כהן המליצה בסופו של דבר על הותרת משמורת הילדים ברשותה של המתלוננת, וזאת חרף חוות דעתה השלילית בעניינה של המתלוננת. בית משפט השלום ציין, כי ד"ר נעמי כהן "התיימרה להכריע את הדין (ממש ככה) שהמתלוננת לא סבלה מאלימות מצד הנאשם [המבקש], בין השאר, משום שלא הבחינה ב'הפרעה פוסט טראומתית'". ואולם, הכרעה זו עומדת בניגוד מוחלט להלכות בית משפט העליון, בדבר "המגוון הרחב של תגובות, והתנהגויות של נפגעות תקיפה - כל אישה ותגובותיה - כל אישה והייחוד שלה - כל מקרה לנסיבותיו - אין שום דפוס פעולה או התנהגות הכרחיים, תבניתיים בעניין זה". לפיכך, קבע בית משפט השלום כי לא ניתן להסיק כל מסקנה או להגיע להערכה על אודות אופייה, מהימנותה ואמינותה של המתלוננת בהסתמך על חוות הדעת של ד"ר נעמי כהן, בהיותה חוות דעת "לוקה בבסיסה". לאור האמור, קבע בית משפט השלום כי יש להותיר את הכרעת הדין בעניינו של המבקש על כנה, בקובעו כי אין מתעוררת כל "סתירה, פרכה או אי אמירת אמת המטה את הכף או המצמיחה ספק סביר".

8. על הכרעת הדין המשלימה הגיש המבקש ערעור נוסף לבית המשפט המחוזי, אשר נדון במאוחד עם הערעור על הכרעת הדין המקורית. בנוסף, הוגש גם ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום. בפסק דינו, מיום 11.06.2017, דחה בית משפט המחוזי את ערעורו של המבקש במלואו. בית משפט המחוזי ציין, כי קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום באשר למהימנותה של המתלוננת תעמודנה בעינן. בית המשפט המחוזי הטעים, בהקשר זה, כי:

"בית משפט קמא שמע את העדויות והתרשם באופן בלתי אמצעי מהמתלוננת ומהמערער [המבקש]. חרף זאת שבעדותה של המתלוננת נתן אמון מלא, נמנע בית המשפט קמא מלהרשיע את המערער [המבקש] בכל אשר סיפרה המתלוננת, כפי שניתן היה לעשות, אלא נתן דעתו לקשיים שהתעוררו בעדותה, תוך שהוא מנתח את כל העדויות באיזמל חד ומדויק. בית המשפט הציף בהכרעת הדין את כל הסתירות שהתגלו בין עדות המתלוננת לבין עדות מי מהעדים האחרים והתייחס אליהם, ונקט בגישה קפדנית וזהירה כך שבכל מקום שלדברים לא נמצא הסבר או חיזוק, זקף זאת לזכות המערער [המבקש] ולא הרשיעו. ודוק, בית המשפט לא סבר כי הסתירות נבעו מרצונה של המתלוננת להפיל את המערער [המבקש] או מרצון להעצים את האירועים. בית המשפט הסביר זאת מריבוי האירועים ומאישיותה של המתלוננת וממסכת חייה".

בית משפט המחוזי הוסיף וקבע, כי חרף העובדה שמחומר הראיות עלה כי המתלוננת חוותה מסכת חיים קשה לצידו של המבקש כבן זוגה, בחן בית משפט השלום כל אישום בפני עצמו, ואף החמיר בבדיקה, בכך שהרשיע את המבקש רק באישומים הראשון והשביעי, להם נמצא, כאמור, חיזוק. בית המשפט המחוזי ציין, בהקשר זה, כי העובדה שבית משפט השלום מצא לנכון לזכות את המבקש ממספר אישומים ושלא לאמץ בנוגע אליהם את עדותה של המתלוננת, אין משמעה כי יש לדחות את גרסתה של המתלוננת גם לגבי האישומים האחרים, בהם הורשע המבקש. אשר לחוות דעתה של ד"ר נעמי כהן, הבהיר בית המשפט המחוזי כי מלאכת קביעת הממצאים העובדתיים והערכת מהימנות העדים מסורה לבית המשפט כערכאה הדיונית, אשר מתרשם מן העדים באופן בלתי אמצעי, כאשר חוות דעתם של אנשי מקצוע מהווה כלי נוסף להערכת מהימנות העד, ואין היא מהווה תחליף לשיקול דעתו של בית המשפט. בית המשפט המחוזי ציין בנוסף, כי בית משפט השלום היה זהיר בקביעותו ביחס לעדותה של המתלוננת עוד טרם שמיעת עדותה של ד"ר נעמי כהן, שעה שהרשיע את המבקש רק באותם מקרים בהם נמצא חיזוק לעדות המתלוננת. בית משפט השלום בחן את חוות דעתה של ד"ר נעמי כהן, ולא מצא כי יש מקום לשנות מהתרשמותו לגבי מהימנות דברי המתלוננת. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי לא נמצאה כל הצדקה להתערבות בהרשעתו בדיון של המבקש.

אשר לגזר הדין, טען המבקש כי בית משפט השלום החמיר עימו יתר על המידה. בית המשפט המחוזי, בדחותו את הערעור גם בהיבט זה, קבע כי העונש שהוטל על המבקש הולם את נסיבות המעשים בהם הורשע; מביא בחשבון את מלוא השיקולים הרלוונטיים, לרבות את נסיבותיו האישיות של המבקש, וכי אין כל מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בעונש זה.

על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

9. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש הן על הרשעתו בדיון והן על חומרת העונש שהושת עליו. במסגרת הבקשה, חוזר המבקש על מרבית טענותיו, כפי שנטענו בפני הערכאות הקודמות. בין היתר, טוען המבקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. לטענת המבקש, שגה בית משפט השלום עת התעלם מסתירות מהותיות שנפלו בעדותה של המתלוננת. לשיטתו של המבקש, "נוכח היותה של המתלוננת 'מהימנה' מבחינה חזותית בעדותה, הציג הנאשם [המבקש] עדות מומחה שבכוחה להסביר הן את עצם היותה של המתלוננת מהימנה כל כך – בכך שלעיתים היא עצמה מאמינה לשקר ומסיבות נוספות – והן את הסתירות הבולטות בינה לבין הרב רובין ובינה לבין עצמה". המבקש הוסיף וטען, כי בית משפט השלום נהג "כמי שכוונתו להרשיע בכל תנאי את המבקש הגם שפעם אחר פעם המתלוננת נמצאה ככזו שלא ניתן ליתן בה אמון". בהמשך, טען המבקש לקיומן של שאלות משפטיות, שהן לשיטתו בעלות חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי. שאלות אלה נוגעות לחוות דעתה של ד"ר נעמי כהן, ולקביעתו של בית משפט השלום כי אין בה כדי לשנות מהרשעתו של המבקש. לטענת המבקש, שגה בית משפט השלום עת מצא פגמים מקצועיים בחוות הדעת, מבלי שדרש או קיבל חוות דעת מקצועית נגדית. לשיטת המבקש, בכך שבית משפט השלום לא מצא כל רלוונטיות בחוות דעתה של ד"ר נעמי כהן, יש כדי ללמד כי "הוא כלל לא שיקלל אותה בין שיקוליו שכן הם לשיטתו התמוהה, אינם רלוונטיים".

אשר לגזר הדין, טוען המבקש כי שגה בית משפט השלום בכך שהתחשב בשיקולים שאינם רלוונטיים לענישה, היינו ב"תחושת הפחד וההשפלה שהיו מנת חלקה של המתלוננת", בבואו לגזור את עונשו. המבקש גורס, כי התייחסותו של בית משפט השלום לנסיבות שלא התגבשו לכדי עבירה, במסגרת השיקולים אותם שקל לצורך גזירת העונש, הינה

בגדר הרשעה דה-פקטו של המבקש בכל אישומי כתב האישום, הגם שמרביתם לא הוכחו. לטענת המבקש, לו סבר בית משפט השלום כי יש להתחשב, לחובתו של המבקש, בכלל מסכת החיים הקשה שהייתה, לכאורה, מנת חלקה של המתלוננת, היה יכול המבקש להיערך לכך במסגרת הטיעונים לעונש או לערער על קביעתו זו של בית משפט השלום ביתר קלות. עוד טוען המבקש, כי "אין חולק כי המעשים בהם הורשע המבקש במסגרת הכרעת הדין דוחים ומעלים שאט נפש לכל אדם בעל לב. ואולם בין מעשים אלה לבין המונח 'נטול רחמים' אין לא דבר ולא חצי דבר!". בהמשך, מונה המבקש את השיקולים המצדיקים, לשיטתו, התערבות במתחם העונש ההולם שנקבע וכן בעונש שהושת עליו במסגרתו. המבקש טוען, בהקשר זה, כי שגה בית משפט השלום בקובעו מתחם ענישה מחמיר יתר על המידה, ולשיטתו מתחם הענישה ההולם בעניינו, נע בין "אי הרשעה ועד 6 חודשי עבודות שירות". לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, ולבטל את הרשעתו, או לחילופין, להקל משמעותית בעונשו.

דיון והכרעה

10. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2016); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017)).

לאחר שעיניתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, ואוסיף כי אין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם לו. זאת ועוד, טענותיו של המבקש בדבר מהימנותה של המתלוננת (או חוסר מהימנותה), מופנות כלפי ממצאים שבעובדה וקביעות מהימנות, שנעשו על ידי בית משפט השלום, וכידוע הוא **כי ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב בממצאים מעין אלה, שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנינם בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)). ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 157/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016); רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)).**

עוד יצוין, כי חרף ניסיונותיו של המבקש לעטות על בקשתו כסות של שאלות משפטיות עקרוניות, הרי שהן נסובות על עניינו הפרטי של המבקש, וזאת בלבד. בנוסף, חלקן הנכבד של טענות המבקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א.סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

11. לגופו של עניין, אציין כי הקביעה, לפיה הוכחו בעניינו של המבקש כל יסודות העבירה, נעשתה לאחר בחינת התשתית הראייתית שהוצגה בפני הערכאות הקודמות, דבר שהוביל למסקנה כי המבקש ביצע את העבירות שיוחסו לו, במסגרת האישומים הראשון והשביעי בכתב האישום. מקובלים עליי, בהקשר הנדון, דבריו של בית משפט המחוזי, לפיהם בית משפט השלום נמנע מלהרשיע את המבקש בכל אשר נטען בעדותה של המתלוננת, חרף האמון שניתן בגרסתה, לאחר שבית משפט השלום ניתח את כל העדויות ב"איזמל חד ומדויק". בית משפט השלום נקט בגישה קפדנית וזהירה עת דרש, בכל מקום בו התגלו סתירות בין עדות המתלוננת לבין עדות מי מהעדים האחרים, הסבר ממשי או חיזוק

לעדוטה של המתלוננת. באותם מקרים, בהם לא נמצאו תימוכין בראיות חיצוניות לעדוטה של המתלוננת, זקף זאת בית משפט השלום לזכותו של המבקש ונמנע מלהרשיעו. גישה מחמירה זו, בה נקט בית משפט השלום, מבטאת, לטעמי, התחשבות ראויה בכלל הנסיבות בתיק זה, ומתן משקל מלא לסתירות שהתגלעו בין העדים השונים, תוך התייחסות ראויה למורכבות האינהרנטית הקיימת בתיקים מסוג זה. אוסיף עוד, כי מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחוזי באשר לחוות דעתה של ד"ר נעמי כהן, ולא מצאתי טעם מבורר להתערב בהם.

לסיכום, המסקנה המתבקשת היא כי בדין הורשע המבקש בביצוע העבירות שיוחסו לו, במסגרת האישומים הראשון והשביעי בכתב האישום, ולא נמצא כל בסיס להתערב בהרשעתו של המבקש.

12. אשר לטענותיו של המבקש בעניין חומרת העונש, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשת רשות ערעור הנסבה על גזר הדין לא תתקבל, ככלל, אלא אם מדובר במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת והמקובלת בעבירות דומות (ראובן-פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016); קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). נראה בבירור כי אין זה המצב בעניינינו, ודי בכך בכדי לדחות גם את הבקשה לעניין חומרת העונש.

אוסיף עוד, כי אין בידי לקבל את טענתו של המבקש, לפיה תחושות הפחד וההשפלה, שהיו מנת חלקה של המתלוננת, כתוצאה מהתנהלותו של המבקש כלפיה, אינן מהוות שיקול רלוונטי לענישה. יש לדחות, בהקשר זה, את טענתו של המבקש כי התחשבות בשיקול זה מהווה "הרשעה דה-פקטו של המבקש בכל אישומי כתב האישום, הגם שלא הוכחו". בית משפט השלום התייחס למסכת חייה הקשים של המתלוננת בזו הלשון: "הוצגו בפני ראיות המלמדות, כי המתלוננת חייתה חיים קשים - חיי סבל לא פשוטים - שיתכן והיה מקום לתארם בכתב-אישום אחר כמגבשות עבירה אחרת. ואולם, הזהרתי את עצמי, שמא לא אשפוט חיים אלה בעיניים תלושות מן ההקשר התרבותי ומחוץ לעובדות המיוחסות לנאשם [למבקש] בכתב- האישום". ועוד הוסיף בית משפט השלום, בהקשר לתחושותיה של המתלוננת, הנוגעות ליחסו הכללי של המבקש אליה, כי "הזהרתי את עצמי, כי איני גוזר את דינו של הנאשם [המבקש], ככל שהוא נוגע ליחסו של הנאשם [המבקש] למתלוננת, אך קשה לתלוש את המעשים בהם הורשע מן הרקע שהובא בפניי. הרקע הוא תחושת הפחד וההשפלה שהיו מנת חלקה של המתלוננת, וזהו רקע רלוונטי ביותר בעת שדנים את עונשו". ניכר, כי בית משפט השלום התייחס לתחושותיה של המתלוננת בזירות רבה, תוך שהוא עורך הבחנה בין מעשי המבקש, המגבשים ביצוע עבירה פלילית, לבין הרקע למעשיו. ביטוי לכך שיש להתחשב באווירת הפחד, האימה וההשפלה שהשליט המבקש בבית, דבר שנתן את אותותיו במתלוננת, ניתן למצוא בסעיף 40ט(10) לחוק העונשין, שעניינו "האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו". בנוסף, יש להפנות לסעיף 40יב לחוק העונשין, המאפשר לבית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה, לשם קביעת מתחם העונש ההולם, כמו גם נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לשם גזירת העונש המתאים לנאשם. סבורני, אם כן, כי רשאי היה בית משפט השלום לשקול שיקולים מעין אלה, הן במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם והן בעת קביעת העונש.

כאמור, עמדתי היא כי עונשו של המבקש אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. ניכר, כי בעת גזירת עונשו של המבקש נסיבותיו האישיות ויתר השיקולים הרלוונטיים, לרבות הנתונים הפועלים לזכותו של המבקש, לא נעלמו מעיני הערכאות הקודמות, וניתן להם המשקל הראוי. על יסוד האמור, נחה דעתי כי העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומאוזן, ולא מצאתי כי יש בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

13. אשר על כן, הבקשה לרשות הערעור נדחית בזאת, וכפועל יוצא מכך מתבטלת החלטתי מיום

05.07.2017 בדבר עיכוב ביצוע עונשו של המבקש.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 20.12.2017 עד השעה 10:00, בימ"ר הדרים, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ח (29.11.2017).

שׁוֹפֵט
